

MARCO LUGLI

De beet van de Tarantula

Het tweede onderzoek van commissaris Gelsamino

DE BEET VAN DE TARANTULA

HET TWEEDE ONDERZOEK VAN COMMISSARIS GELSOMINO

MARCO LUGLI

Titel: De beet van de Tarantula
Auteur: Marco Lugli © 2017
Originele titel: Ego me absolvo
Omslag: Massimo Lagrotteria
Uit de serie "Ego Me Absolvo", 2017
olieverf op hout, cm 60x70
Vertaling: Nico Boots
Drukwerk: Pumbo.nl

ISBN: 9789464432008
Ook verkrijgbaar als e-boek

Deze roman is volledig het product van de verbeelding van de auteur. Namen en verwijzingen naar echte feiten, plaatsen en personen zijn toevallig.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, met uitzondering van korte citaten in recensies en voor bepaalde andere niet-commerciële doeleinden, zoals toegestaan door de auteurswet.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the author, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

Maandag 29 juni 2015, in Sulrano

De stilte werd doorbroken door de tamboerijn waarvan eerst het met bloed bevlekte trommelvel klonk, beroerd door de geoefende hand van Salvatore Ricchiuti. Vervolgens werd het opnieuw stil, ondanks de menigte. Daarna liet de muzikant het gespannen vel in een nog hogere frequentie trillen door er met zijn vochtige duim over te strijken. Na de tweede slag waardoor ook de schelringen rinkelden, vielen ook de accordeon en de viool in en begaf iedereen zich op de dansvloer.

Vanaf het bordes van het Palazzo Ducale verspreidde het geluid zich in concentrische cirkels. Voordat het op het plein neerdaalde streek het langs de enkels van Sint Andreas, die te stevig in de bodem van dit zuidelijkste puntje van Italië waren verankerd om zich te bekommeren om de dans van de tarantella.

Het zou moeilijk vast te stellen zijn wie van de duizend zielen in dit dorp afwezig waren. Misschien omdat ze er allemaal waren of misschien omdat het hart van de dans als de krater van een vulkaan alle blikken naar zich toetrok en afleidde van het tellen.

Al meer dan een uur, vrijwel vanaf het begin van het concert danste een jonge brunette langs de rand van de dansvloer. Als gevolg van het ritme en de warme siroccowind stroomden de zweetdruppels langs haar hals en doordrenkten haar jurk tussen haar borsten en schouderbladen. Ze gunde haar gezelschap aan iedereen die naar voren stapte en die het aandurfde om zich te onderwerpen aan het oordeel van de dicht opgeengepakte toeschouwers wier ogen verrukt keken naar haar vochtige borsten, het indiscreet zwieren van haar rok en haar betoverende kuiten. Het waren voor het merendeels oudere mannen, die zich weer jong voelden door het verlangen, door de vervoering van de dans. Maar ook leeftijdgenoten die zich overgaven aan enkele danspasjes, in de hoop de charmes van de danseres na te bootsen, voordat ze hun kinderen een duwtje naar voren gaven om ze al dansend de kunst te laten afkijken.

Even later verloor de brunette haar evenwicht. Ze werd opzij gedrukt en struikelde over een lichaam van een veel oudere vrouw die op haar rug op de straatstenen gevallen was waardoor de menigte een pas achteruit deed alsof de klap van haar val hen achteruitduwde.

In de plotselinge stilte bleef het lichaam even stilliggen om daarna meteen te verkrampen. De vrouw sperde haar ogen open als antwoord

op de onnatuurlijke manier waarop haar rug werd gebogen, steunend op de schouders en het heiligbeen.

“Hij heeft me gebeten,” krijste het oudje met rauwe stem.

Een rumoer van schrik en verbazing was de reactie op die onverwachte kreet, dat daarna plaats maakte voor een kakafonie van luidkeels geuite meningen.

“Wie is het? *Varkensviller?*”

“Maak eens wat ruimte!”

“Een laken, een laken!”

“Haal de muzikanten hiernaartoe!”

Ruimte werd er echter niet gemaakt. De menigte drong om het oudje heen. Degene die een wit laken bracht moest zich met zijn ellebogen naar voren werken. Net als de drie muzikanten vanaf het bordes. Ze kwamen bij de vrouw toen zij in al de greep van de stuiptrekkingen was, zelfs zonder dat ze nog het ritme hoorde. Ze hield de handen op de buik en kromde, draaide en spande haar rug van de pijn, als was ze een klein meisje.

“Ja, het is inderdaad *Concetta Varkensviller,*” fluisterde iemand.

“Leg haar op het laken,” zei een ander waarna ze haar onder de oksels en bij de enkels vastpakten en er een wit laken onder haar werd geschoven. De menigte stond nu in een rechthoek om haar heen.

“Laat haar de muziek horen!” schreeuwde iemand.

“Roep de muzikanten!”

De eerste rij draaide zich om naar de muzikanten. Naar Ricchuiti die gewoonlijk de maat aangaf. Hij keek op zijn beurt naar Durante die de meeste ervaring had. Deze knikte naar zijn collega, zakte op zijn knieën, bracht zijn viool naar het oor van de ongelukkige en begon te spelen.

De jonge danseres met het donkere haar was intussen opgestaan. Ze keek met een verbijsterde blik naar haar geschaafde knieën. Gevangen tussen de mensen, werd ze een paar meter mee geduwd naar het centrum van de actie. Ze probeerde om zich heen te kijken. Klein van gestalte, bukte ze en probeerde tussen de benen door te kijken van degenen die voor haar stonden. Zij zag niets dat het tumult verklaarde dat haar had overvallen, en ook niet de muziek die luid in haar oor klonk, hoewel die niet langer uit de luidsprekers op het podium kwam. Rechttop, op zoek naar frisse lucht, maakte zij zich los en volgde de blikken die nu niet meer naar haar keken en kwam bijna op het laken te staan.

In het midden ervan zag zij een oude vrouw liggen, roerloos, met haar tong uit de mond. De mensen schudden hun hoofd en de drie muzikanten lieten hun instrumenten zakken, een laatste noot in de lucht achterlatend.

1982, in Sulrano

Lucia Negro stond gebogen over de uitgestalde groenten in de marktkraam. Ze betastte de cichorei, opende een paar van de kroppen om te zien welke de beste waren. Om haar heen was er het rumoer van de woensdagmarkt. Maddalena keek haar zonder iets te zeggen aan. Die zwijgzaamheid was nieuw. Haar dorpsgenoot, marktverkoopster van beroep en bemoeial van nature nam altijd als er markt was in Sulrano een paar minuten de tijd om bij te kletsen.

“Alles goed met je, Maddalena?”

“Ja hoor. Hoezo dat?”

“Nou ja, je kijkt me zo vreemd aan.”

“Ik verbaas me dat jij zo normaal doet.”

“En hoe zou ik dan moeten doen?”

“Heb je het nog niet gehoord dan?”

“Wat dan? Wat zou ik moeten weten? Oh Lena, je maakt me bang!”

“Toni is weer terug.”

Het kostte Lucia grote moeite om niet van streek te raken, maar haar benen trilden.

“Toni? Is Toni hier?”

“Ja, jouw Toni, Lucia. Jouw Antoni.”

Lucia greep in het wilde weg een krop cichorei en haalde haar schouders op.

“Nou en? Hoeveel krijg je van me?”

Ze betaalde Maddalena terwijl ze probeerde te glimlachen, daarna liep ze naar huis. Met een hart dat sneller sloeg dan haar pas liep ze op de brede straat, die rond het plein lag. Als het nu maar niet de intentie van Onze Lieve Heer was dat ze hem nu ontmoette, ze verdiende die kwelling niet. Ze had zelfs geprobeerd Antonio te vergeten. De eerste twee jaar was ze er niet in geslaagd, maar in de laatste twee jaar waren er een paar dagen geweest dat ze niet aan hem had gedacht.

Ze bereikte de voordeur van haar huis, zette de tassen met boodschappen op de grond en zocht in haar tas naar de sleutels. De deur ging op dat moment echter al open. Donato keek verbaasd op.

“O, ben je nu al terug?”

“Ja. Ik heb cichorei meegenomen.”

“Prima.”

Hij strekte zich uit om haar een kus te geven, maar trok zich schielijk terug toen hij een aantal andere mensen op straat zag lopen. Daarna

stapte hij naar buiten en hield de deur voor haar open zodat ze naar binnen kon gaan. Zij deed net of ze niets van zijn terughoudendheid had gemerkt.

“Ga je naar Lecce?”

Donato knikte. Daarna tilde hij zijn linkerhand op die de vioolkoffer vasthield.

“Als ik terug ben ga ik meteen door naar de repetitie.”

“Ben je er nog voor het avondeten?”

“Natuurlijk, waarom niet? Maak je dan aardappelkroketjes met pecorino voor me?”

Lucia glimlachte, ze stapte naar binnen en liet hem de deur achter zich dicht doen. Ze zette de tassen met boodschappen op de keukentafel, ging zitten en steunde met haar voorhoofd op haar handen en ellebogen.

Ze had hem al vier jaar niet meer gezien. Er was geen telefoontje geweest, geen brief in die lente toen ze met hem zou trouwen. Als hij echt terug was gekomen naar Sulrano wat zou er dan gebeuren als ze elkaar op straat tegenkwamen? Hoe zou ze zich moeten opstellen? Ze herinnerde zich de kussen van Antonio nog. Zijn grote handen zonder eelt, die meer gewend waren aan een pen dan aan een schop en die haar wang zacht maar toch mannelijk streelden. Ze ontdekte dat ze, overgelaten aan de herinneringen, verlangde naar die kus. Meer dan dat ze zich schaamde, schrok ze ervan.

“O, Lieve Heer, help me.”

Zij zag het al voor zich dat Maddalena haar glimlach als iets onbetamelijks zou interpreteren en dat er in het hele dorp over geroddeld zou worden. In een poging die gedachte uit te bannen, stond ze op, schoof haar stoel onder de tafel en zette een pan met water op het vuur.

“Maar is dat verhaal dan waar, dat Toni terug is?”

De vraag kwam met enige vertraging maar met de verontwaardiging die ze had verwacht.

“Ze zeggen van wel, mama.”

“De smeerlap, hij had in Amerika moeten blijven. Laat eerst zijn bruid op het altaar staan en komt daarna alweer zo snel terug!”

Met pijn merkte Lucia hoe subjectief de perceptie van tijd was.

“Ja, alweer vier jaar! En trouwens, we stonden niet op het altaar...”

“Als je je eenmaal verloofd hebt, ben je al zo goed als getrouwd. Onze Lieve Heer is er de getuige van.”

Onze Lieve Heer of niet, ze dacht er op dezelfde manier over.

“De omstandigheden zijn veranderd, mama, het is niet meer zoals toen.”

“Voor hen die in Jezus Christus geloven, veranderen de zaken nooit. Zie je nou wel dat Hij er goed aan deed om Donato op je pad te laten komen? Hij waakt over de verloren zielen, Hij laat ze nooit in de steek.”

Over Antonio had Lucia nog nooit iets tegen Donato gezegd, maar ze veronderstelde dat hij ervan op de hoogte was, omdat er in het dorp over was gekletst. Wie weet zou hij haar vragen wat ze voelde nu Antonio terug was. Wie weet of hij zich erover zou opwinden. Ze moest een antwoord paraat hebben als hij het haar vroeg. Niet per se het juiste. Ieder willekeurig antwoord.

Helaas wist ze eerst niet wat ze ervan moest denken. Ze had duidelijk het gevoel dat ze pas na een ontmoeting met Antonio zou kunnen begrijpen wat haar ware gemoedstoestand was. In een klein dorp als Sulrano zou die onzekerheid niet lang duren. Het kon op het plein gebeuren of bij de bakker, misschien op de begraafplaats. Het was maar een kwestie van dagen of ze zou hem tegen het lijf lopen. Ze kon alleen maar hopen dat het was wanneer ze met Donato hand in hand liep. Of misschien niet?

“Misschien ook wel!” ontsnapte het haar op luide toon.

“Wat zeg je nu? Het is echt waar dat Hij ze niet in de steek laat!”

“Ja mama, u heeft gelijk dat de zaken vandaag de dag niet zoveel verschillen. Ik ga nu aardappelen halen, gisteren heb ik Donato beloofd dat ik aardappelkroketjes op tafel zou zetten.”

“Ga maar. Ik blijf wel hier.”

Lucia deed een sjaal om de schouders, en ging naar buiten. Ze nam weer de zijstraat, liep rond het plein en kwam uit bij het bordes van de Pauluskerk. Het was nog vroeg, de aardappels konden wachten. De kerk was verlaten, maar ze begreep door het gesloten gordijntje dat de pastoor in de biechtstoel zat. Ze vroeg zich af of haar angst het gevolg was van een zonde die ze had begaan. Ze besloot dat dit niet het geval was. De liefdeskwellingen waar ze onder leed toen Antonio ervandoor was gegaan, had ze al gebiecht. Misschien hield ze niet op dezelfde manier van Donato als waarop ze van Antonio had gehouden, maar als het om de liefde ging werden de zonden niet in grammen afgewogen. Ze knielde in een van de kerkbanken in het middenschip, keek in de ogen van patroonheilige, boog het hoofd op haar gevouwen handen en vroeg hem of hij haar steun kon geven.

Lucia's concentratie werd een paar minuten later onderbroken door het geluid van lichte voetstappen. Don Gino liep door het middenpad van de kerk. Ze keken elkaar een momentje aan en bogen beide het

hoofd ter begroeting, daarna verdween hij in het priesterkoor, achter het altaar. Gino Marzo was een mooie man, iets ouder dan dertig jaar. Een paar jaar geleden was hij in Sulrano benoemd en hij had zich op een rustige manier in de gemeenschap gevoegd, zonder wrijvingen te veroorzaken of af te wijken van gewoonten die door de oude overleden pastoor waren ingesteld. Toen ze hem zijn eerste mis had zien opdragen, had Lucia gedacht dat zo'n jonge priester een flink aantal veranderingen in de gemeenschap zou doorvoeren. Zo was het niet gegaan en niemand had zich over hem beklaagd, misschien wel daarom. Terwijl ze aan die gebeurtenis terugdacht, herinnerde Lucia zich ook dat ze toen, midden tussen de geknielde en biddende gelovigen, door haar gevouwen vingers heen had geflirt met haar Antonio. In de ruimte waar ze nu was realiseerde ze zich dat, zelfs als ze ontkwam aan een ontmoeting in een van de straten van het dorp, de ogen van de hele gemeenschap op hen zouden zijn gericht om hun reactie te peilen, zodra zij en Antonio de volgende zondag allebei naar de kerk kwamen.

Vrijdag 20 mei 2016, in Lecce

Wat doe ik hier eigenlijk? Zie je nou wel, hij staat op het punt om het me te vragen. Hij kijkt die dronkaard die nu aan het woord is al niet meer aan en is op zoek naar het volgende slachtoffer. Zijn ogen zijn verdomme op zoek naar mij! Daar, hij heeft me gelokaliseerd! Nu ben ik aan de beurt. Wat doe ik hier? De waarheid? De waarheid te weten komen! De waarheid is dat ik hier niet zou zijn als ik het wist.

“Nieuwelingen stellen zich gewoonlijk voor, de eerste keer dat ze hier zijn. Zou je ons kunnen vertellen wie je bent en waarom je hier zit?”

Gelsomino trok nauwelijks waarneembaar zijn dikke wenkbrauwen op. Hij glimlachte naar de therapeut, maar alleen omdat hij zich niet meer kon herinneren wanneer hij voor de laatste keer door een onbekende werd getutoyeerd. Hij keek de kring mannen rond, waar hij tussen zat. Hij had zo'n sessie wel eens gezien in Amerikaanse films. Hij haalde diep adem, ontspande zijn middenrif en gelukkig voor hem kon hij een van vele mogelijke waarheden over zijn lippen krijgen. Hij zou dit het liefste zo houden.

“Ik ben Luigi en ik ben hier omdat ik afhankelijk ben van de meningen en het oordeel van mijn vrouw. Ik bel haar om de haverklap om haar om raad te vragen...,” zei hij aarzelend.

Het leek hem dat hij op de gezichten van de aanwezigen een zekere verbijstering bespeurde, in sommige gevallen zelfs afkeer van hen die dachten dat zij wel andere, serieuzere problemen hadden.

“Wat geen probleem zou zijn,” ging hij verder, gesterkt door die verwijtende blikken, “ware het niet dat ze al zes jaar dood is, en hoewel ik denk dat ze me antwoordt, is het nogal onwaarschijnlijk dat ze dat ook werkelijk doet.”

Een uur later toen de meeste kringgenoten de zaal al hadden verlaten, hield de psycholoog Gelsomino bij de deur tegen.

“Het gebeurt niet vaak dat ik in mijn werk mensen tegenkom die hun probleem ironisch benaderen, zoals u dat zo-even deed.”

Uit de overgang naar het formelere ‘u’ maakte Gelsomino op dat hij was gepromoveerd van zomaar een gek tot iemand die zich daar bewust van was.

“Dat kan ik me voorstellen.”

“Dat is meestal ook een goed begin.”

“Het woord ‘begin’ daar hik ik behoorlijk tegenaan,” was het zuchtende commentaar van Gelsomino. “Het veronderstelt dat we nog heel wat zullen moeten ploeteren voor we ergens komen.”

“Soms, ja.”

“Ik heb trouwens niet veel ironie hierbinnen opgemerkt.”

“Inderdaad. Het soort patiënten dat dit net als u gebruiken, waren er vandaag niet.”

“Het soort patiënten? We worden meteen in hokjes ingedeeld, merk ik. En wie zijn die grappenmakers zoals ik dan, als ik vragen mag...?”

“Bijvoorbeeld degenen met een eetstoornis. Dat kan u vreemd lijken, maar dat zijn meestal meisjes die zich perfect realiseren wat hun probleem is, ze maken er grappen over, maar ze zijn tegelijkertijd niet in staat zich ertegen te verzetten. Voor hen is het begin van de therapie slechts een start...”

Gelsomino beperkte zich tot een knikje.

“En dan zijn er degenen die hier met tegenzin zitten. Veelal als gevolg van een verplichte disciplinaire maatregel. Hun ironie zit gewoonlijk vol wrok en pijn. U zit bij de politie, nietwaar?”

Gelsomino begreep waar de psycholoog van het begin af aan heen wilde. Hij streek over zijn buik. Hij was niet dik maar zijn een meter vijfentachtig, gevoegd bij het feit dat hij weinig beweging kreeg, bezorgde hem een indrukwekkend figuur.

“Nee, anorexisch ben ik zeker niet...”

De psycholoog glimlachte.

“Maar ik val evenmin in de tweede categorie. Mijn staat van dienst is vreemd genoeg smetteloos,” concludeerde de politiemann.

“Vreemd genoeg?”

“Beweren ze niet dat als je in de psychiatrie werkt, je zelf ook een beetje gek wordt? Denkt u niet dat wanneer je een commissaris bij de afdeling moordzaken bent, dat dit ook voor jou opgaat?”

“En dus?”

“Wilt u weten waarom ik hier ben? De echte aanleiding? Ik heb een weddenschap verloren.”

De psychiater keek hem nieuwsgierig aan.

“Van een collega?”

“Nee. Van mijn overleden vrouw, natuurlijk!”

De psycholoog boog ontmoedigd zijn hoofd, niet in staat het verhaal van Gelsomino te stoppen.

“Ik had haar gezegd dat ik haar niet meer zou bellen. En zij zei: *wedden dat het je niet lukt?* Wat moet ik zeggen, dokter. Ik heb verloren.”

“Uw vrouw lijkt me iemand met een sterk karakter.”

“Zou u me er niet aan moeten herinneren dat ze dood is?”

De psycholoog hield zijn rechterduim en wijsvinger tegen zijn lippen en sloeg daarna zijn armen over elkaar.

“Het lijkt erop dat ze dat nog niet is.”

“Dan is dus toch waar wat ik me zojuist bedacht in de kring. Toen ik, ik geef het toe, niet echt luisterde naar degene die voor me was: dat er meerdere waarheden zijn. Dat het moeilijk is er eentje te kiezen.”

“We leren hier er eentje te kiezen die het minste ongemak veroorzaakt, Luigi.”

Gelsomino knikte nogmaals, zonder te antwoorden.

“Zien we elkaar de volgende week weer?”

De commissaris hield de onderzoekende blik van de psychiater een tijdje vast terwijl hij naar een antwoord zocht.

“Ik hoor wel wat mijn vrouw ervan zegt en laat het u weten,” zei hij uiteindelijk. Hij hief zijn hand op en liep naar de uitgang.

Terwijl hij naar zijn auto wandelde realiseerde hij zich dat hij zich onbeschoft had gedragen en hij dacht er even aan om terug te gaan. Maar toen hij de hoek omging en de Via Vito Fazzi insloeg, waar hij zijn auto had geparkeerd, begon zijn telefoon in zijn broekzak te trillen en verdween zijn berouw in het rijk der vergetelheid.

“Hallo?”

“Goedendag commissaris. U spreekt met Frisco.”

“Er ligt een lijk op mijn pad...,” grapte de commissaris meteen.

Professor Frisco was het hoofd van de afdeling Pathologie van het Medisch Justitieel Instituut in Bari. Het was een oude kennis van de commissaris en hij vertrouwde hem volledig. Ze tutoyeerden elkaar niet, maar ze veroorloofden zich wel om als goede vrienden grappen over elkaar te maken.

“Wanneer ik het met u over lijken heb, commissaris, is dat omdat die al op mijn tafel liggen.”

“Ik bedoelde dat die op het punt staan op mijn bureau te belanden.”

“Daar ga ik niet over. Ik belde u alleen om u op de hoogte te stellen van een opvallende bevinding. Ik zou zeggen dat dit gesprek een procedurele anomalie is.”

Gelsomino zuchtte. Hij wist heel goed dat Frisco altijd een zeer nauwgezet man was, dat als er iets was wat hem verwonderde en hij het nodig vond om de hoorn van de haak te nemen om hem te bellen, daarmee de bureaucratie te omzeilend, de term *procedurele anomalie* een eufemisme was om voor hem de pil te vergulden.

“Zegt u het maar, professor. En sorry dat ik uw goedendag nog niet heb beantwoord.”

“Maakt u zich geen zorgen. Ik was op kantoor om mijn bureau wat op te ruimen. Dat doe ik bijna elk jaar. Dus gewoonlijk krijg ik dan weer de dossiers van minstens zes maanden oud onder ogen. Nou ja, om een lang verhaal kort te maken, ik bladerde weer door een dossier van een jaar geleden dat ik bijna was vergeten.”

Gelsomino verwonderde zich in stilte. Dat Frisco een openstaand dossier zou vergeten, kon hij zich haast niet voorstellen.

“Zodra ik de naam van de patiënt zag,” vervolgde de patholoog, “schoot het me weer te binnen dat ik aan de rechercheurs had gemeld dat er sprake was van een mogelijke moord, maar daarna hoorde ik niets meer. Ik zou op zijn minst een verzoek hebben moeten krijgen om het rapport op te sturen, toch?”

“Zonder enige twijfel. Ik stap nu in mijn auto, dokter Frisco. Een ogenblikje, dan zet ik u op de speaker.”

“Wilt u dat ik u wat later terugbel?”

“Nee, gaat u maar door. Ik stel me voor dat u al heeft nagegaan of uw rapport bij het Openbaar Ministerie terecht is gekomen?”

“Het lichaam is niet bij mij beland omdat er een gerechtelijk onderzoek werd gevraagd.”

“O nee? Hoe dan? Via een ziekenhuis? Was het een jong iemand?”

“Inderdaad, via een ziekenhuis, maar het was het stoffelijk overschot van een oudere vrouw. Ze leed aan een terminale kanker en volgde een behandeling met een experimentele therapie. Ze had vooraf ingestemd met een autopsie als ze zou komen te overlijden. Dat is heel normaal wanneer ze de klinische effecten moeten onderzoeken van nieuwe geneesmiddelen.”

“En u kwam op het spoor van een doodsoorzaak dat wees op moord?”

“Precies.”

“En uw diagnose?”

“Zoals vaak het geval is, was de uiteindelijke doodsoorzaak atriumfibrilleren, maar het fysiologische beeld van de patiënt was gecompromitteerd. Ik zou zeggen extreem gecompromitteerd, met wijdverspreide bloedingen, dus het is normaal dat het hart het begaf.”

“Zei u niet dat de vrouw leed aan een uitgezaaide tumor?”

“Ja, inderdaad. Maar het tumorweefsel, ook al was het uitgezaaid, was wel begrensd. Een soortgelijke aantasting van de organen past meer bij veranderingen van de functies van het cerebrospinale en het vegetatieve systeem. Een reactie op een giftige stof in het lichaam, om duidelijk te zijn.”

“Ze zou zijn vergiftigd?”

“Ik denk van wel. Ik zeg ‘denk’ omdat ik niet op de hoogte ben van de details van het therapeutisch protocol waaraan zij deelnam. Ik wil een geneesmiddel niet verwarren met een vergif, maar het leek mij juist de plaatselijke autoriteiten te waarschuwen die zich over het lichaam hadden ontfermd. Zodat zij konden beslissen hoe daarmee om te gaan in samenspraak met de artsen die haar hadden behandeld.”

“En aan wie heeft u het gemeld?”

“Het hoofd van de Carabinieri in Sulrano.”

Gelsomino fronste zijn voorhoofd.

“Sulrano?”

“Een klein dorpje in de Grecia-Salentina waar ze dat Grieks klinkende dialect nog spreken. Maakt u zich geen zorgen, tot voor kort wist ik ook niet waar het lag.”

“Nooit van gehoord,” merkte Gelsomino op. “Hoe dan ook, gaat u door. U zei me dat u het aan de plaatselijke politie had gemeld, en...?”

“En verder niets.”

“Dat wil zeggen?”

“Dat ik er verder niets over heb gehoord. Dat is vreemd, vindt u niet?”

Gelsomino dacht er even over na. Hij wist dat de volgende vraag nutteloos zou zijn.

“En als de dokters nu aan de politie hadden laten weten dat dit middel deel uitmaakte van de therapie?”

“Ik ben geen oncoloog,” zei Frisco, “maar ik vraag me werkelijk af of een verbinding die zo’n effect heeft op het zenuwstelsel van enig nut is in de behandeling van een tumor. Bovendien, zelfs als dat wel zo was, lijkt het me absurd dat er na een signaal van de patholoog niet een verzoek komt voor meer gedetailleerde documentatie, en dan heb ik het niet over de gerechtelijke autoriteiten, maar over de medici waarvan het verzoek tot autopsie afkomstig was.”

“Zegt u nu dat, nadat ze om het onderzoek hadden gevraagd, de medici niet naar de resultaten hebben geïnformeerd?”

“Dat zeg ik, ja.”

“Akkoord, professor, het is u gelukt om mij nieuwsgierig te maken. Maandag pleeg ik wat telefoontjes en dan laat ik het u weten. Stuur u me het dossier maar per email. Hoe heette die vrouw?”

“Concetta Salerno. Dank u wel, commissaris.”

“Geen dank. Ik weet hoe vervelend u het zou vinden wanneer u hetzelfde dossier bij de volgende opruimsessie opnieuw tegenkomt.”

Voordat ze afscheid namen kon Frisco hem niet anders dan gelijk geven.

Maandag 23 mei 2016, in Lecce

Gelsomino ging achter zijn bureau zitten, leunde achterover in zijn bureaustoel en keek om zich heen. Hij bekeek een voor een de muren van zijn kantoor, vervolgens de dossierkasten die tegen die muren stonden en waarvan de planken doorzakten onder het gewicht van de tientallen dossiermappen. Tenslotte de stapel papieren op het bureaublad voor hem. Hij zag geen enkel voorwerp waaruit bleek dat hij een privéleven had. Natuurlijk, elk vel papier in die kamer vertelde een verhaal waarin hij een hoofdrol had gespeeld, waar hij veel energie en emoties in had gestopt, maar daar ging het niet om. Het was geen toeval geweest dat in dezelfde dagen waarin hij zich bewust werd hoe armoedig en onpersoonlijk zijn kantoor was, hij had besloten om naar de therapeut te gaan. Dat was het punt. Een of ander intern circuit maakte kortsluiting.

Zijn moment van introspectie werd onderbroken doordat de deur openzwaaide.

“Had u mij geroepen, chef?”

Gelsomino boog het hoofd en krabde zich op het voorhoofd.

“Nee, Colazzo, helemaal niet.”

“Maar dat zeiden ze me daarnet.”

“Dat was gisteren, agent.”

“Assistent, commissaris. Assistent.”

Colazzo was een jonge voormalige agent van de Carabinieri die Gelsomino het vorige jaar had leren kennen in Morciano di Leuca tijdens een onderzoek. Toen de zaak werd afgesloten had Colazzo aan Gelsomino gevraagd of hij hem kon helpen bij de overstap van de gemeente- naar de rijkspolitie. Zo was het ook gegaan. Agent Colazzo had verlof opgenomen en was op wonderbaarlijke wijze voor het toelatingsexamen geslaagd dat die overstap mogelijk maakte met behoud van zijn rang en hij werd aangesteld als assistent van de commissaris. Hij was een noeste werker, bescheiden maar attent, een van de weinigen die de commissaris, met zijn wisselende stemmingen om zich heen kon velen.

“U heeft dus niets van me nodig. Dan ga ik terug naar mijn eigen werk.”

“Wacht even, Colazzo. Ik heb je eigenlijk wel nodig voor een paar klusjes.”

Colazzo knikte en liet daarmee weten dat hij beschikbaar was.

“Kun je voor mij het nummer van het politiebureau in Sulrano opzoeken?”

“Sulrano?”

“Nee, Sulrano.”

“Nooit van gehoord.”

“Gelukkig heb ik nu alleen het telefoonnummer nodig en geen routebeschrijving hoe er te komen.”

De jonge politieagent incasseerde het sarcasme van zijn baas, dat hij al gewoon was, maar dat hij nog niet wist te vermijden. Hij hief zijn hand op als groet en liep naar de deur.

“Colazzo, er is nog wat...”

“Een kop koffie, chef, ik weet het,” zei hij zonder zich om te draaien.

Gelsomino glimlachte, wachtte tot de deur van zijn kantoor dicht was en draaide het nummer van het parket om te weten te komen op welk bureau het rapport van zijn vriend de patholoog was blijven steken.